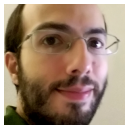
D'incògnit amb Déu

Per JoanM el dc., 17/01/2018 - 09:00

Fa temps que no entro en una església a soles, com feia abans: sense misses ni rellotges, només a soles amb Déu. Quan algun cop ho he fet, pot arribar a ser una experiència impactant. Visc una estona sense presses on puc escampar la vida a la Seva falda, sense por al judici de ningú, només per estimar cada persona, cada problema, cada esperança o incomprensió. No és pensar i prou: presento el que sento, i el miro a Ell. I sostenint la mirada, es fa silenci, i el silenci, comunió. A vegades, es mouen coses per dins, un llenguatge profund. Escolto. Una abraçada de les entranyes, una tendresa que em desarma i m'emociono. D'on ve aquesta hemorràgia de serenitat que tot ho envaeix? Sento pau, profunda. Per què tenir por? M'adono de la llibertat de qui no perd res perquè tot ha estat regal. M'aixeco, agafo l'anorac, m'emporto un somriure més enllà dels llavis. Avui m'has canviat.